EFICIENTIZAREA PROCESULUI INSTRUCTIV EDUCATIV PRIN PROMOVAREA METODELOR DIDACTICE INTERACTIVE

În ultimul deceniu, schimbările sociale rapide şi uneori imprevizibile determină reconsiderarea rolului şi funcţiile învăţătorului în noul context social.

Ca manager competent trebuie să fie trup şi suflet elevilor săi, învăţării realizate de aceştia. El trebuie să aibă abilităţi de concentrare, să gândească logic şi să fie motivat. Să înţeleagă obiectivele, sarcinile, greutăţile, potenţialul fiecărui elev al clasei şi al grupului ca „un tot" dar şi să-i motiveze pentru a beneficia la maximum de pe urmă forţei lor. Preocupat pentru a face accesibile cunoştinţele trebuie să acţioneze cu convingerea că toţi elevii pot învăţa, să-i trateze echitabil pe toţi, să cunoască diferenţele individuale care îi disting şi să le ia în considerare în activitatea cotidiană, să-i ajute pe elevi să-şi dezvolte capacităţile cognitive şi respectul pentru învăţătură şi să-i încurajeze în menţinerea stimei faţă de sine.

E necesară o organizare cât mai bună a spaţiului ambiental – în aşa fel încât să uşureze comunicarea, cooperarea, acţiunea pe grupe, prin care elevii să-şi manifeste libertatea de expresie-crearea unui climat de preocupare, de rezolvare a problemelor prin exprimarea propriilor opinii.

Modernizarea propriului management al clasei presupune „ascultarea" elevilor cu răbdare, cunoaşterea opiniilor, nevoilor, intereselor pe care le au. Este vorba de o repoziţionare a rolului şi a statutului elevului în procesul educaţional.

Între învăţător şi elev trebuie să fie o relaţie democratică. Învăţătorul are rolul de organizator, îndrumător consilier, participant, manager al procesului educaţional. El poate înlesni apariţia unor relaţii şi activităţi care se desfăşoară în grup. Învăţătorul devine organizatorul şi mediatorul unor experienţe de învăţare. Elevul nu mai este un simplu receptor de informaţie. În cursul orelor elevul poate fi pus de către învăţător în situaţia de a participa la rezolvarea unui mare număr de operaţii mintale: discriminare, modelare, argumentare, interpretare de rezultate, generalizare şi particularizare, integrare.

Didactica modernă plasează elevul în centru procesului educaţional, prin realizarea echilibrului dinamic între joc, învăţare, muncă şi creaţie- în funcţie de specificul situaţiei de învăţare. Dascălul modern trebuie să fie orientat atât spre elev cât şi spre mediul socio-cultural în care acesta se formează şi se dezvoltă. El lucrează împreună cu elevii şi colegii, proiectează programe, proiecte de activitate, alege mijloace de învăţământ şi instrumente de evaluare adecvate, promovează performanţa şi competiţia.

Modernizarea perpetuă a procesului instructiv educativ impune ca strategiile aplicate să fie cât mai riguros selectate într-o formă accesibilă, novatoare. Prin diversificarea metodelor dascălul va urmări eludarea monotoniei, plictisului, rutinei deschizând în sufletul elevului dorinţa de învăţare într-un mod creativ eficient.

Metodele de predare învăţare nu devin eficiente prin ele însele ci sunt puse în valoare de inteligenţa şi priceperea fiecărui dascăl. Selectarea metodei se face în funcţie de avantajele şi importanţa folosirii ei privite atât din punctul de vedere al elevului cât şi din cel al învăţătorului.

Activităţile desfăşurate pe baza metodelor interactive duc la eficientizarea procesului educaţional.

Metodele interactive se bazează pe cooperarea dintre elevi în cadrul lecţiei. Ei trebuie să relaţioneze unii cu alţii în timpul activităţii.

Elevul va uza de cunoştinţele dobândite anterior transformându-se din deţinător în utilizator de creier estompându-se rigiditatea şi formalismul, dând frâu liber ideilor, predicţiilor, gândirii. Pentru a participa la lecţiile desfăşurate prin metode interactive, elevii trebuie obişnuiţi de timpuriu cu uşurinţa de a întreţine conversaţii cu învăţătorii, colegii, adulţii pentru a li se cultiva aptitudinea de a comunica.

Metodele interactive asigură condiţiile optime elevilor să se afirme atât individual cât şi în echipă.

Nu se poate vorbi de o abordare strictă a metodelor interactive la lecţii pentru că cel mai adesea ele fuzionează cu cele active. Lucrul în grup de exemplu se poate folosi mai întâi ca element (metodă) în cadrul unei strategii active, pentru ca mai apoi să devină metodă integrată unei strategii de tip interactiv.

Există o diversitate de metode interactive: discuţiile colective, interpretarea de roluri (jocul de rol), efectuarea de experienţe, rezolvarea în grup a unor probleme, studiul de caz, simularea, comentariul unor informaţii, mozaicul şi altele.

Experimentul- considerat „pilon" de susţinere al metodelor active. În lecţia „Apa şi însuşirile ei" se formează ipoteza că substanţele se dizolvă în apă după natura lor. Experimentul organizat pentru verificarea acestei ipoteze de către *grupa I* este dirijat prin indicaţiile date pe fişa de lucru:

1. Puneţi un vârf de linguriţă de sare de bucătărie într-o eprubetă cu apă agitaţi. Repetaţi experienţa, folosind cantităţi identice din alte substanţe solide – zahăr, pulbere de cretă, pilitură de fier.
2. Notaţi observaţiile pentru fiecare experienţă.
3. Stabiliţi corespondenţa între substanţele folosite şi posibilităţile lor de a dizolva sau nu.
4. Subliniaţi din afirmaţiile de mai jos pe cea adevărată.

Apa dizolvă orice substanţă. Apa nu dizolvă nici un fel de substanţă. Apa dizolvă multe substanţe. Apa dizolvă numai substanţele solide. Apa dizolvă numai substanţele lichide.

5. Ce putem spune în concluzie, deci.

Grupa a II-a lucrează în mod identic, după o fişă construită pe indicaţii similare, dar pentru verificarea altei ipoteze, referitoare la dependenţa proprietăţilor soluţiei de cantitatea de substanţă dizolvată. Observăm aici prezenţa elementelor specifice descoperirii: îmbinarea cu alte metode active, prezenţa ipotezei, organizarea specifică, gradarea inducţiei, oferirea de posibilităţi pentru dirijarea experienţei şi constatărilor, a posibilităţilor de autocontrol, oferirea de indicaţii.

Studiul de caz. Pe fondul învăţării prin cercetare (prin descoperire), un model poate fi construit şi pornind de la situaţii reale. Sintetizând tocmai situaţii reale, concrete, autentice, dar semnificative, tipice, învăţătorul poate ajunge la găsirea de soluţii eficiente de rezolvare, antrenând elevii. Deşi metoda este considerată accesibilă vârstelor mai mari şi nu atât în probleme de instruire, totuşi învăţătorul poate utiliza elementele specifice mai ales în formarea atitudinilor, cu efect asupra randamentului şcolar. Greutatea pentru învăţător este de a găsi „cazul", a-l prelucra adecvat, căci nu orice exemplu este semnificativ.

În cadrul planului activităţilor educative curriculare şi extracurriculare am inclus şi tema „***Să citim mai bine în cartea naturii, imensă şi plină de taine - să cunoaştem, să iubim natura"!.***

În vederea realizării obiectivelor educaţiei pentru ocrotirea mediului înconjurător - am stabilit un demers în şcoală şi în afara şcolii ce cuprinde: analiză de situaţie; gestiunea acţiunilor reale; coordonarea diversă între discipline pentru aprofundarea unei probleme; integrarea jocului în interrelaţii; experimente; descrierea rezultatelor şi formarea unor concluzii şi generalizări; acţiuni concrete de ocrotire a mediului aplicate în practica cotidiană. Atitudinea de investigare, în scopul promovării unei atitudine de ocrotire a mediului înconjurător, pentru a şti şi a acţiona, presupune – *într-o primă etapă* – definirea acestuia, ca ansamblu al aspectelor fizice, chimice, biologice şi al factorilor social economici susceptibili de a avea un efect direct sau indirect, imediat sau îndepărtat, asupra vieţii şi activităţii umane, spre a trece *în etapa a doua*, la educarea responsabilităţii şi solidarităţii pentru soluţionarea problemelor grave.

Scopul educaţiei ecologice este de a forma cetăţeni conştienţi şi preocupaţi de mediul natural şi de cel creat de om, care să înţeleagă şi să acţioneze cu responsabilitate pentru ocrotirea mediului.

Obiectivele educaţiei ecologice:

- să ajute şi să sensibilizeze indivizii şi grupurile sociale pentru a deveni conştienţi de dezvoltarea mediului: problema utilizării, gestiunii resurselor;

- să achiziţioneze cunoştinţe fundamentale: dezvoltarea globală a mediului, probleme, prezenţa omului în mediu, responsabilităţile şi rolul omului;
- să trăiască sentimente de interes pentru mediu şi motivaţie: să vrea să participe la protejarea şi ameliorarea mediului;
- să manifeste competenţele necesare pentru soluţionarea problemelor utilizate, gestiunea resurselor;
- să determine indivizii să adopte măsuri proprii pentru rezolvarea problemelor mediului;

În învăţământul primar iniţiativa educaţiei privitoare la mediul înconjurător se situează într-o perspectivă educativă generală în cadrul unei activităţi trăite. S-a verificat prin experimentare că este necesar să se dezvolte o atitudine ecologică precoce, favorizând formarea unei conduite inteligente şi simple în relaţia lor cu mediul. Conceptele referitoare la mediului înconjurător pot fi achiziţionate în acelaşi timp cu noţiunile de la celelalte discipline, pentru formarea unui demers activ, motivat orientat spre o problemă clar formulată.

Educaţia ecologică este o problemă a tuturor care se adresează nu numai inteligenţei, ci de asemenea inimii şi voinţei. *Activităţi ca*: recoltarea de materiale, exerciţii de determinare, studii de morfologie şi fiziologie sunt necesare, cu condiţia sensibilizării spiritului copilului pentru problema pusă asupra prezenţei sau înmulţirii unei specii date, cu privire la perturbaţiile produse într-un domeniu, prin intervenţia omului. Se face apel la simţurile copilului: percepţia spaţiului, formelor, distanţelor, culorilor la jocuri şi vizite în natură.

Ca arie de investigaţie se alege studiul mediului imediat al copilului. Copiii pot lua cunoştinţă de problemele cartierului ale localităţii şi pot participa la iniţierea unor măsuri de protecţie şi de ameliorare a mediului.

Cazuri de viaţă, cazuri-problemă concrete luate drept exemple tipice sunt supuse unor analize atente sub toate aspectele până ce elevii vor ajunge la înţelegerea complexă a problemei date şi la soluţionarea ei prin adoptarea unei decizii optime.

Alegerea cazurilor:

- cazul să fie bine focalizat pe obiective;
- să valorifice la maximum potenţialul pedagogic oferit de cazul dat asigurându-se cadrul teoretic, conceptual corespunzător analizei ce se întreprinde, raportarea lui la ideile, principiile şi legile cunoscute de elevi.

Etapele de cercetare:

- prezentarea cazului;
- procurarea de informaţii ;
- sistematizarea;
- analiza situaţiei;
- descoperirea cauzelor şi legităţilor;
- elaborarea problemei esenţiale;

Pornind de la informaţiile referitoare la poluarea apelor cu deşeuri toxice care poate avea urmări foarte grave nu numai asupra plantelor şi animalelor dar şi asupra omului, fiind surse de îmbolnăvire cu sallmonela sau giardia, care sunt foarte periculoase pentru om şi pot crea adevărate dezastre – am ales ca *activitate concretă* – **studiul de caz** : „ Râul Buzău pe malul căruia se află municipiul cu acelaşi nume”.

Studiul unui astfel de ecosistem este uşor de întreprins şi de motivat pentru micii elevi.

Obiectivele căutării prioritare:- dezvoltarea unei atitudini pozitive privitoare la mediu: să ştie să observe un mediu viu, fără să-l perturbe înainte de intervenţie; să observe şi să ştie să-şi pună întrebări asupra unei probleme de poluare şi degradare a acestui mediu (descărcarea necivilizată a gunoaielor,

poluarea râurilor prin ape industriale deversate ori provenind din terenuri agricole care utilizează îngrăşăminte)

- dezvoltarea unei atitudini ştiinţifice; achiziţia unor cunoştinţe ecologice;
- iniţierea unei metode de observare şi experimentare;
- să ştie să imagineze realizarea unei crescătorii, pe baza observaţiilor făcute asupra mediului;

Obiective de informare: să fie capabil să comunice rezultatele muncii lor de investigare şi să le prezinte altor elevi din şcoală sau locuitorilor oraşului.

Obiective de educaţie generală: socializarea – să ştie să coopereze într-o echipă pentru realizarea unei sarcini comune ţinând seamă de ideile altora şi punând în valoare şi ideile proprii.

- să respecte regulile de comunicare şi comportamentale negociate.

Activităţi practice – pe teren; materiale utilizate pentru drumeţie; pentru fiecare elev un carnet un creion; pentru fiecare grup de câte patru elevi: un filet, două borcane goale, o pungă din material plastic; colectiv – un fileu pentru plancton, un aparat foto.

- *Faza de observaţie la malul apei***:** timp de o jumătate de oră, elevii pot să observe animalele în apă, în mediul normal, fără să prindă vreunul, pentru a descoperi o lume interesantă prin observaţii temeinice.
- *Recoltarea unor animale acvatice***-** capturarea animalelor cu fileul cu sau fără indicaţia învăţătorului.
- *Observarea şi recoltarea plantelor acvatice* – dirijarea observaţiilor elevilor: unde sunt situate plantele (în mijlocul, la malul apei, pe apă); recoltarea câtorva specimene din fiecare fel şi evaluarea importanţei fiecărei specii.
- *Observarea şi recoltarea unor elemente poluante* – deşeuri din plastic (sticle, pungi), hârtii (ambalaje), din metal (cutii de conserve, fier vechi) li se sugerează copiilor: să alcătuiască un inventar, să noteze numărul fiecărui fel de obiecte, originea şi starea(intact, degradat); să ia mostre de apă pentru analiză (observaţii imediate: miros, limpezime, elemente de suspensie).
- *Ultimele observaţii înainte de plecare asupra planctonului* (animale foarte mici ce se deplasează rapid).
- *Reîntoarcerea în clasă*: observarea acvariilor, reconstituirea în miniatură a ceea ce s-a observat.

Primele observaţii libere sunt verificate în zilele următoare.

- Identificarea numărului de animale şi plante colectate cu imagini din cărţi reviste cu animale şi plante acvatice; identificarea acestora prin simpla comparare cu ilustraţiile; scrierea numelui fiecărui animal recunoscut pe etichetă şi notarea caracteristicilor: hrană, deplasare, locuire, reproducere.
- Elevii privesc atent animalul şi se interesează de comportamentul acestuia.

La sfârşitul primei săptămâni de observaţii numărul animalelor vii s-a diminuat considerabil. Observând acest fapt cu copiii învăţătorul le propune să pescuiască alte animale acvatice.

Clasa se împarte în grupe pentru trierea, observarea, recoltarea, numărarea animalelor din fiecare fel. Se poate întocmi un inventar, sub forma unui tablou colectiv:

- elemente de poluare: cutii de conserve , sticle
- natura lor: fier, sticlă, plastic
- dispunerea acestora: pe fundul apei, în adâncime, la suprafaţă
- starea lor: ruginite, intacte
- observaţii: lasă în apă o culoare roşie cărămizie.

În fiecare grupă elevii sunt solicitaţi să confirme o identificare sau să sublinieze importanţa unor observaţii.

Formularea şi studierea problemei (cazului)

La întrebări de genul: Cu ce se hrănesc animalele? Ce influenţă au deşeurile din material plastic asupra apei? Cutiile goale de conserve hrănesc animalele ? - se găsesc răspunsuri în cursul exerciţiilor de observare şi experimentare. Aceste exerciţii se realizează în comun, toţi căutând soluţia într-o şedinţă de activitate colectivă la o problemă pusă într-o şedinţă precedentă. În acest fel, elevii sunt puşi în condiţia de căutare activă a soluţiei de către fiecare.

Învăţătorul propune elevilor noi cercetări care obligă la reflecţie, aprofundarea observaţiei şi organizare. Se pun în discuţie diferite observaţii, experienţe simple. Este necesar ca elevii să fie obişnuiţi să fie prudenţi în afirmaţiile lor să observe riguros comportamentul animalelor.

Câteva exemple de probleme posibile de abordat:

- Până la ce concentraţie cu detergent rezistă animalele ? Se constituie mediul natural sumar apă de la sursă, nisip, câteva plante – se lasă 2-3 zile să se limpezească şi apoi se diluează-
- Grupe de elevi pot face experienţe identice cu pesticide sau erbicide pentru agricultură;
- Activităţi identice cu alte diverse poluante: o simplă agrafă de aramă face să moară toate animalele din jur, din cauza efectului nociv al substanţelor rezultate prin oxidare (ruginire) şi coroziune în contactul cu apa.
- Care sunt sursele poluării ? – se poate parcurge cursul râului, fotografiindu-se punctele contaminate, evidenţiindu-se originea şi natura deşeurilor (ape menajere, uzinale, gunoaie ş.a.)

Explicitarea achiziţiilor

O şedinţă- bilanţ permite învăţătorului să-i ajute pe elevi să-şi structureze cunoştinţele pe care le-au achiziţionat prin munca lor:

- în apă se găsesc multe plante (ierburi) copiii le citează;
- animale (le identifică)
- se pun şi multe alte probleme: animale respiră, se deplasează, se hrănesc şi se reproduc;

Se trag concluzii esenţiale: este important un echilibru în acest mediu acvatic în special din punct de vedere alimentar.

Se stabilesc linii (lanţuri alimentare); se trag concluzii privind influenţa deşeurilor şi a diverşilor poluanţi asupra plantelor şi animalelor. Li se furnizează o lista cu frecvenţa animalelor şi a plantelor prezente în râuri. Prin comparaţie elevii constată dispariţia sau diminuarea frecvenţei unei anumite specii, şi o vor pune în raport cu sursele de poluare posibile.

Informarea altor elevi din şcoală se poate realiza prin publicaţii, expoziţii, comunicări, afişe prin care să convingă oamenii să păstreze mediul de viaţă nepoluat. Ele pot conţine: - bilanţul cunoştinţelor despre echilibrul alimentar în râuri;

- inventarul poluării şi originea acesteia (domestic, industrial, agricol)
- bilanţ cu incidenţe directe asupra altor specii, pentru activităţi ca pescuitul; multe propuneri pentru remediere

Evaluarea –La scurt interval după şedinţele de bilanţ învăţătorul prezintă elevilor mici probe de evaluare, pentru a încheia seria cunoştinţelor, pentru a depista neînţelegerile şi pentru a le permite să-şi transfere cunoştinţele pe un nou suport. Se vor realiza fişe de lucru, pe care sunt desenate mici părţi de plante verzi, viermi, melci, peşti şi alte animale, solicitând elevilor să coloreze plantele cu verde; animalele care mănâncă plantele cu galben; alte animale, cu roşu; cu albastru- săgeţile uneia dintre liniile alimentare; după examinarea unui acvariu fără peşti abandonat mai multe săptămâni se va cere copiilor să indice animalele care îşi vor găsi întotdeauna hrana.

Simularea. Jocul de rol. Prezentată în contextul învăţării prin descoperire, simularea este mai apropiată de modelare prin aprofundarea lucrului pe machete, modele funcţionale şi ajută cunoaşterea mecanismelor tehnice sau ale vieţii naturale, a proceselor, fenomenelor naturale. Se apropie de studiul de caz prin stimularea căutării aspectelor din viaţa socială sub forma dramatizărilor, jocurilor de rol.

Exemplu: Joacă-te împreună cu colegii ! Alegeţi-vă roluri de vieţuitoare ce trăiesc într-un râu. Realizaţi discuţii între aceste vieţuitoare alarmate că în apa râului a ajuns o cantitate de substanţe toxice. Imaginaţi-vă cine ar putea să le salveze.

Jocul de rol ca formă a simulării ajută la înţelegerea directă a unor situaţii problematice, a unor concepţii, atitudini, cauze. Chiar dacă are un caracter intuitiv, prin transferarea în rol, elevul aprofundează noţiuni, formulează aprecieri, îşi manifestă chiar creativitatea şi îşi poate ameliora propria conduită. Jocurile de rol pot fi: cu roluri prescrise şi cu roluri create pe moment. Este bine să lăsăm copilul să joace personajul, rolul preferat. El îşi va construi personajul asemenea unui constructor meticulos, după propriile reguli şi preferinţe, îl va înzestra cu o serie de însuşiri după propriile lui modele şi dorinţe. Vom asista la o amplificare a construcţiei de aşa manieră încât va căuta să epuizeze construcţia, punându-şi în valoare toate potenţele creative. Repertoriul jocului de rol este inepuizabil. El depinde de fantezia dascălului, a elevului, cât şi de capacitatea şi disponibilitatea acestora de a se implica în astfel de activităţi extrem de complexe şi gingaşe.

Este necesar să lăsăm liberă iniţiativa copilului, să intervină atunci când doreşte, să spună ce gândeşte şi ce simte, să dea frâu imaginaţiei. Din acest segment al şcolarilor nonconformişti, ne vom alege viitorii componenţi ai loturilor de performanţă din diferite domenii, pentru că ei vor şti să-şi deschidă aripile fără inhibiţii, vor avea curajul să exploreze zone nesigure sau necunoscute.

Rolul dascălului, în acest sens, e mai mult un rol de călăuză, de mentor care îi creează copilului noi ocazii şi noi experienţe pe care să le exploreze, să le pătrundă cu mai mult curaj.

Din propria experienţă de la clasă, am observat că ***jocul de rol*** este o cale ce oferă un larg evantai de posibilităţi de abordare a unui număr de teme impresionant. În acest sens, spre exemplu, printr-o abordare interdisciplinară, am gândit tema **„*Circuitul apei în natură***" urmărind realizarea obiectivelor următoare: dezvoltarea fluidităţii şi flexibilităţii gândirii, a capacităţii de analiză şi sinteză, a imaginaţiei creatoare, a sensibilităţii, a spiritului de observaţie, cultivarea gustului creaţiei artistice, stimularea spiritului explorator.

Am considerat că e bine să structurez această activitate pe mai multe etape:

I. **Organizarea unei plimbări în natură. – Observaţie directă şi dirijată**. Fiind toamnă copii au observat schimbările din natură datorate temperaturii, precipitaţiilor etc. Au observat roua de pe plante, răcoarea din aer, căldura Soarelui, aburii care se ridică sun bătaia razelor de soare, picăturile de apă ale ploii şi au zărit zăpada de pe munte. Le-am explicat elevilor legăturile dintre aceste fenomene.

II. S-a trecut de la faza de observare concretă la cea de abstractizare realizând pe un poster circuitul apei în natură. Reamintind cele observate în natură copii au fixat jetonul cu soarele şi cel cu aburii ce se ridică din râu, cel cu norii deschişi la culoare, un alt strat mai întunecat de nori plasat mai sus, picături de ploaie din primul strat, fulgi din al doilea strat de nori. Apoi am solicitat elevilor să explice desenul schematic, cum cred ei că apa devine nor de ploaie care alimentează izvoarele, lacurile şi râurile. Am constatat că elevii au înţeles aceste faze ale circuitului apei în natură.

III. Această etapă am gândit-o ca pe o implicare totală a lor, sub formă de joc, pentru a-şi sedimenta cele însuşite anterior. Le-am propus un ***joc de rol*** care s-a desfăşurat astfel: Le-am desenat pe tablă, cu cretă colorată, soarele şi o apă curgătoare şi le-am cerut elevilor să-şi imagineze un joc de rol cu cele două personaje. Copiii au intrat cu plăcere în joc arătând profundele efecte ale soarelui asupra râului , dar şi rolul râului în viaţa plantelor şi animalelor. Personajele au fost înmulţite, alţi copii jucând cu plăcere rolul norilor, al stropilor de ploaie , al fulgilor de zăpadă. Jocul se poate continua valorificând în această

etapă valenţele afective ale jocului. Copilul îşi creează personajul, îl descrie îl joacă şi îl face real în faţa colegilor, atrăgându-i în universul fiecărui personaj, ţesând o dantelărie de imagini, intrând în lumea fanteziei, acolo unde totul e posibil, iar puterea de creaţie este fără limite.

Joc de rol- lecţia cu titlul „Ce importanţă are frunza?"

Imaginaţi-vă un dialog între un copac, o frunză şi un om care vrea să taie copacul.

Redaţi în discuţie: - motivele pentru care omul vrea să taie copacul;

- soluţiile prin care copacul şi frunza îl conving pe om să renunţe la intenţiile lui.

Joc de rol – lectură „Pupăza din tei „ Ion Creangă

Enumeraţi câteva personaje înfăţişate de scriitor în această operă! (Nică - eroul principal, mama, tata, bădiţa Vasile, mătuşa Mărioara, ş.a)

Elevii, împărţiţi în grupe reprezentând acuzarea şi apărarea, îl vor „judeca pe Nică" în legătură cu furtul pupezei din tei aducând argumente de felul următor:

ACUZAREA	APĂRAREA
1. Plecarea la furat a fost premeditată şi acesta este un lucru foarte grav	1. Fiind copil, a gândit că aşa nu-l va mai deranja pasărea şi va avea un câştig din vânzarea ei
2. Este linguşitor şi viclean	2. Dimpotrivă, este respectuos
3. Nu s-a gândit dinainte care vor fi consecinţele	3. Dar, până la urmă a înţeles totuşi că a greşit şi că „Nu plăteşte bogatul, ci vinovatul"
4. Părinţii au avut de plătit de pe urma lui, le-a fost ruşine pentru fapta copilului lor, furtul fiind un năravdovedit şi în cazul cireşelor.	4. Părinţii trebuie să fie alături de copiii lor şi să-i susţină atunci când se află la necaz. Tatăl putea să-i explice că a greşit, dar nu trebuia să-l bată. E de apreciat comportarea mamei, care îl dojeneşte, fără să-l bată. Ruşinat, Nică recunoaşte că „Dumnezeu n-ajută celui care umblă cu furtişag" Pedeapsa cea mare a fost când a trebuit să dea cu ochii de mătuşa Mărioara, cu Moş Vasile, cu fetele şi cu băieţii.
5. Însă la cei bună pocăinţa după moarte	5. Regretă târziu, dar totuşi regretă.

Ce aţi învăţat din această lectură ? (să ne gândim la urmările faptelor noastre ceea ce nu prea fac copiii).

Rezultatul : Am constatat un interes deosebit din partea elevilor, o participare activă la jocul didactic.

Această formă de activitate dă şansa fiecărui elev să găsească răspunsuri corecte şi facilitează consolidarea şi îmbogăţirea cunoştinţelor.

Uzând de metode interactive, comunicarea învăţător elev devine element esenţial al realizării unei instruiri active, se realizează cu succes obiectivele formative, cresc şansele de succes şi progres şcolar pentru toţi elevii, se ating obiectivele afectiv - atitudinale.

Tendinţa de a dialoga cât şi schimbul şi comunicarea de idei, apar ca semn al progresului în mentalitatea modernă educaţională.

Educatorul este responsabil pentru managementul şi modernizarea modului în care învaţă elevii. El e un model pentru elevii săi inspirând onestitate, perseverenţă. Angajat în învăţarea continuă îi încurajează pe elevi să aibă o perspectivă asemănătoare

BIBLIOGRAFIE: IUCU, R.B., 2000 „Managementul şi gestiunea clasei de elevi, Ed,Polirom, Iaşi,

IOSIFESCU S.,1997 „Introducere în managementul educaţional-monitorizare de curriculum

şi managementul clasei, Ed. Prodidactica, Chişinău,